

Προσφώνησις

Εἰς τον ἐπίσκοπον Ἀγαθόνικον Καλαβρῦτων και Αἰγιαλείας
ἐπὶ τῆ ἐνθρονίσει του εἰς τον Μητροπολιτικόν -Ναόν Καλαβρῦτων
κατὰ την 11-11-45.

Σεβασμιότατε και Θεοπρόβλητε Δωράρχα τῆς Θεοσώστου, ἐνδόξου, ἱστορικής και μαρτυρικής ἐκκλησίας Καλαβρῦτων και Αἰγιαλείας. Πάντες οἱ ἐναπομείναντες ἄνδρες ἐν τῆ πόλει των Καλαβρῦτων οἱ χήρες και τὰ ὀρφανὰ των ἐθνικῶν μας μαρτύρων και πάντες οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀποτεφρωθείσαν ταύτην πόλιν, ὅλως αὐθορμήτως ἀλλὰ και ἐκ καθήκοντος προσήλθομεν, ἵνα ὑποδεχθῶμεν τον Νέον μας ποιμενάρχη, να τον προσκυνήσωμεν και ἐπικαλεσθῶμεν τὴν εὐλογίαν του και ἐν ὀλίγοις εἴπωμεν .

Εἶναι ἐνδοξος ἡ ἐπαρχία μας και ἐπαρχία σας, διότι ἀπὸ των ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅπου ἠκούετο με τὸ ὄνομα Ἀρκαδία, παρήγαγε ἄνδρες οἱ ὁποῖοι διέπρεψαν εἰς τὰς τέχνας, τὰ γράμματα και τὰς ἐπιστήμας. Παρήγαγε ὀνομαστούς Στρατηγούς, Πολιτικούς, Μηχανικούς, Ἀθλητάς και Μουσικούς. Ἐπὶ των ἡμερῶν αὐτῶν ἤκμασαν αἱ ἀρχαῖαι πόλεις Κύναιθα, Λουσοί, Κλειτορία, Ψωφίς, Πάϊα, Νώνακρῖς και ἄλλας μικροπόλεις. Καθ' ὅλην τὴν πάροδον των αἰῶνων, δὲν ὑστέρησε και οὐδέποτε διεκόπη ἡ ἱστορία αὐτῆς. Ἐν μέγα ὕψος δόξης και κλέους ἐφθάσε κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν και δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπου ὡς γνωστόν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Λαύραν ἐδόθη τὸ σύνθημα του ἐθνικοῦ συναγερμού «Ζωὴ ἢ θάνατος».

Και κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην δὲν ὑστέρησεν ἡ ἐπαρχία εἰς τὴν ἀνάδειξιν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐκ των ὁποῖων πλείστων ἀδικούνται και σήμερον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ σήμερον ὑπάρχουν πρόσωπα δια τὰ ὁποῖα σεμνύνεται ἡ ἐπαρχία.

Ὅλη ἡ δόξα και ἡ ἱστορία με τὴν ὁποῖα περιεβάλλετο ἡ ἐπαρχία μας ἐγένοντο πρόξενος κατὰ τὰς ἡμέρας μας ὥστε να καταστῆ και μαρτυρική και ἐν τούτῳ θρυλική εἰς ἅπαντα του κόσμου και κυρίως εἰς τὴν Ελλάδα. Των διαδραματισθέντων τούτων γεγονότων μάρτυρες αὐτόπται εἶναι αὐτὰ τούτα τὰ πρωταγωνισθέντα πρόσωπα, οἱ παρόντες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὴν μαχαίραν του βάρβαρου τῆς υφῆλιου, οἱ χήρες, τὰ ὀρφανὰ, τὰ ὁποῖα μας περιβάλλουν και οἱ ἕτεροι ἀψευδεῖς μάρτυρες: οἱ 500 λευκοὶ σταυροί, ἡ πυρποληθεῖσα και ἐρειπωθεῖσα πόλις. Το τι συνέβη κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν - ἀποφράδα δι' ἡμας, ὅπου τὴν ζῶμεν - ἀλλὰ ἐνδοξον δια τὰς ἐπερχομένας γενεάς, νους ἀνθρώπου δὲν δύναται να συλλάβῃ και γλώσσα να ἐρμηνεύσῃ. Μόνον μία φαντασία του Ὀμήρου, μία γλώσσα του θείου Χρυσοστόμου, μία φωνή του Ἀπόλλωνος, μία λύρα του Ὀρφέως, ἓνας Εὐριπίδης, Αἰσχύλος και Σοφοκλής, ὅλοι ὁμοῦ, θα ἠδύναντο ἐν σκιαγραφία να δόσωσι μίαν εἰκόνα των διαδραματισθέντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς 13 - 12 - 43.

Κατὰ τὴν ἐκφρασιν σύγχρονου διαπρεπούς ἀνδρός, τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ Καλάβρυτα ἀντιπροσώπευαν τὴν Ελλάδα, διότι τὰ Καλάβρυτα εἶναι

ταυτόσημον της Ελλάδος. Εδώ οι βάρβαροι Ούννοι έχυσαν όλον το δηλητήριόν των, εναντίον όλης της Ελλάδος. Εδώ ηθέλησαν να ενταφιάσουν την Ελλάδα, αλλά από εδώ ανέστη αυτή και κατέστη αιώνια και αθάνατος και από εδώ απέκτησε τίτλους τιμής και περγαμηνές δόξης.

Ένδοξος, ιστορικός και Μαρτυρικός ο θρόνος της εκκλησίας Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, αλλά μεγάλη και πρωτοφανής εν τη ιστορία η συμφορά της επαρχίας Καλαβρύτων και δη της ομωνύμου πόλεως, η οποία κατέχη ταύτην σήμερον. 500 περίπου Καλαβρυτινοί δεν υπάρχουν. 1.500 χήραι και ορφανά υπάρχουν στερούμενοι των πάντων. Η Αγία Λαύρα και το Μέγα Σπήλαιον δεν υπάρχουν. Εκκλησία, Σχολεία εσυλήθησαν και εκάησαν, κατοικίαι και αιώνων εργασία εξέλειπον. Εντεύθεν Σεβασμιότατε Ιεράρχα «Στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός ην εξελέξατε». Τιμή και δόξα αρμόζει εις το Σεπτόν πρόσωπόν σας διότι προετιμήσατε αντί της χαράς, τον πόνον, αντί της τρυφής, την στέρησην, αντί της ραστώνης, τον μόχθον, αντί των λαμπρών πόλεων, τα ερείπια, αντί των πλουσίων, τους πτωχούς, αντί των τέκνων των εχόντων γονείς, τα ορφανά, αντί της δόξης του κόσμου, την δόξαν του Θεού.

Αυτή η αποφασίς Σας μας αναγκάζει να υπακούωμεν τυφλώς εις τα κελευσματά Σας, να σας αγαπήσωμεν προκαταβολικώς και να είπωμεν «Τοιούτος ημίν Αρχιερεύς».

Ημείς οι πλείστοι ή μάλλον η ολότης, έχοντες επίγνωσιν των καθηκόντων μας, απεφασίσαμεν να μείνωμεν εδώ, πιστοί φύλακες της Ιεράς παρακαταθήκης των τάφων, των οσίων και των ερειπίων της πόλεως ταύτης.

Εκ των ανωτέρω εκτεθέντων απεδείχθη, ηλίου φαεινότερον, δει και η υμετέρα Σεβασμιώτης «Την αγαθήν μερίδα εξελέξατο». Δεν θεωρούμεν ολιγότερον ημών συνδεδεμένην την Σεβασμιότητάν σας με τα ιερά μας και τα όσιά μας, διότι όπως ημείς έχομεν εδώ κοιμωμένους, αδελφούς, συζύγους και τέκνα και η Σεβασμιότητά σας έχει εδώ τον αδελφόν της, έντιμον άλλοτε πολίτην της πόλεως ταύτης, τον Αθανάσιον Παπασταματίου. Επομένως έχωμεν κοινούς τους πόνους, κοινούς τους παλμούς, κοινά τα καθήκοντα. Είσθε σαρκί εκ της σαρκός μας και οστούν εκ των οστών μας.

Κατά ταύτα εκφράζομεν τον ζωηρό μας πόθον, όπως τα όρη μας, που είναι και όρη Σας, τα βουνά μας που είναι και βουνά Σας, οι κοιλάδες μας που είναι και κοιλάδες Σας, οι πηγές μας που είναι και πηγές Σας, οι αέρες μας που είναι και αέρες Σας, οι ουρανοί μας που είναι ουρανοί Σας, τα ιερά μας που είναι ιερά Σας, περιβάλλουν με στοργήν εις τας αγκάλας των την υμετέρα Σεβασμιότητα και διατηρήσουν ταύτην εις την ζωήν επί μακρά έτη και φανήτε ενδοξότερος της ενδόξου πλειάδος των αιιδίμων προκατόχων Σας Βαρθολομαίου, Ευθυμίου, Φιλαρέτου, Χαρίτωνος Τιμοθέου και του ζώντος Θεοκλήτου.

Επί τούτοις ευχόμεθα ευλαβώς το «Καλώς ήλθατε».

Έγγραφον εν Καλαβρύτοις την 8-11-45

Ιερ. Παπαδημητρόπουλος